



## Arrest

**nr. 102 858 van 14 mei 2013  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 april 2011 het Rijk binnen en diende op 3 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 20 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

#### **1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:**

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Sharif Khana, 'tehsil' Charmang (Nawagai) in het district Bajaur (FATA). U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U verklaart zestien jaar te zijn en dus minderjarig. U leefde in uw dorp samen met uw ouders, een oudere broer, twee jongere zussen en een oom (broer van uw vader). Uw vader is momenteel spoorloos. U verklaart dat lang geleden, toen de Taliban naar jullie regio kwamen, uw oudste broer door de Taliban gedwongen werd om met hen samen te werken. Na een tijdje kwam hij ergens ten val, brak zijn been en geraakte gehandicapt. De Taliban stuurden hem naar huis en in zijn plaats moest uw vader met hen samenwerken. Uw vader deed allerlei karweitjes zoals het vervoeren van munitie, aangezien jullie ezels en paarden hadden. De Taliban zetten uw vader voortdurend onder druk om u of uw oom met hen mee te laten gaan. U deed ook meerdere keren karweitjes zoals water of eten brengen of munitie vervoeren. Daarna werd uw vader definitief meegenomen. U zag uw vader niet meer de laatste veertien maanden. Omwille van de zware gevechten tussen Taliban en het leger, besloten uw oom en uw moeder naar Peshawar te vluchten. U, uw oudere broer en twee jonge zussen gingen met hen mee. In Peshawar verbleven jullie in een tent onder een brug. De lokale bevolking maakte jullie verwijten dat jullie allemaal Taliban waren, omdat jullie afkomstig zijn van Bajaur. Ook de politie kwam naar de tent. U en uw oom waren op dat moment op zoek naar eten. Uw moeder was erg ongerust en vreesde dat u zou worden gearresteerd. Na vier tot vijf dagen in de tent te hebben gebleven, bracht uw oom u naar een mensensmokkelaar. U vertrok vermoedelijk einde 2010 of januari 2011 en reisde ongeveer vijf maanden via Iran en Turkije naar Griekenland en verder via Italië naar België waar u op 3 mei 2011 een asielaanvraag indiende.*

#### **B. Motivering**

*Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed, zoals omschreven in de genoemde Conventie zijnde, een persoonlijke, daadwerkelijke en systematische vrees voor vervolging.*

*Vooreerst, wat betreft uw eigen activiteiten voor de Taliban in Bajaur, dient erop te worden gewezen dat u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat het om kleine karweien ging, zoals water en eten brengen en munitie vervoeren. Echter, er dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen over de algemene gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS p.4-5, p.10-11) in uw regio van herkomst, zoals de komst van de Taliban, de aanvallen van het leger, of het incident waarbij het huis van uw buren door een raket werd geraakt, opvallend coherenter, gedetailleerder en vooral meer doorleefd zijn, dan uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw vader en uzelf voor de Taliban, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde hulp ondermijnt (gehoorverslag CGVS p.7-9). Zelfs met heel veel moeite slaagt u er niet in een duidelijk beeld te geven van de manier waarop u werd gedwongen om met de Taliban mee te werken (gehoorverslag CGVS p.8-9). Uw verklaringen terzake zijn bovendien tegenstrijdig. Zo zegt u aanvankelijk dat Taliban uw vader onder druk zetten om u ook met hen te laten meewerken (gehoorverslag CGVS p.7). Dan, nadat uw vader verdwenen was, kwamen de Taliban 's nachts naar uw huis en vroegen u om munitie te dragen. U ontkent echter dat u dit effectief heeft gedaan. Vervolgens houdt u vol dat ze regelmatig om de twee dagen kwamen, van toen u nog klein was. U herhaalt steeds dezelfde verklaring "eerst mijn broer, dan vader en dan ik". Later verklaart u dan weer dat u toch meehielp om munitie en eten en water e.d. te vervoeren (gehoorverslag CGVS p.9). Echter over een zelfmoordaanslag, zoals u verklaarde in de ingevulde vragenlijst aan het CGVS dd. 13.09.2011, spreekt u nergens, wat ook veelzeggend is. U zegt dat uw vader voortdurend onder druk werd gezet om u in te schakelen, wat hij niet wilde, en dat dit de reden was om uw regio te verlaten (gehoorverslag CGVS p.7). Echter, u maakt totaal niet duidelijk welke druk de Taliban op u persoonlijk uitoefenden gedurende die laatste veertien maanden toen u uw vader niet meer zag.*

*Verder maakt u ook onvoldoende duidelijk wanneer u uw regio heeft verlaten en hoelang u heeft verbleven in Peshawar en in welke omstandigheden. Zo verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u ongeveer vier tot vijf dagen heeft verbleven in een tent onder een brug. U gevraagd of u in een vluchtelingenkamp verbleef, zegt u dat dit niet het geval was, dat er geen andere families verbleven en enkel jullie gezin daar onder die brug in een tent zat (gehoorverslag CGVS p.4). Nochtans had u eerder in de vragenlijst aan het CGVS verklaard dat "de politie naar het vluchtelingenkamp kwam en aan de mensen vroeg waar u woonde". In dezelfde vragenlijst verklaart u bovendien dat er bovenop deze problemen, nog de overstromingen in Peshawar waren die voor verdere problemen hadden gezorgd, zodat u besloot om Pakistan te verlaten. Deze verklaringen zijn dubieus gezien u ten aanzien van het CGVS eerst verklaarde dat u "op weg was naar Peshawar toen er de grote vloed was", om vervolgens te stellen dat u in "het huis in Peshawar was", toen dat gebeurde (gehoorverslag CGVS p.5). U er dan later mee geconfronteerd dat die overstromingen in de zomer van 2010 plaatsvonden, en dat u*

volgens berekening aan de hand van uw verklaringen einde 2010-begin 2011 vertrokken bent uit Peshawar, zegt u plots dat er altijd wel water overstroomde omdat jullie onder een brug woonden. Dat de hele regio onder water is komen te staan (in de zomer van 2010), daarvan heeft u geen weet, wat op zich opmerkelijk is mocht u op dat ogenblik in die regio hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.6). U slaagt er niet in duidelijk te maken wanneer u uw dorp heeft verlaten en waar u precies was op het ogenblik van de grote overstromingen in die regio (gehoorverslag CGVS p.8-10).

Dat uw familie, die net met alle 'hebben en houden' gevlucht is uit een oorlogssituatie, u na een viertal dagen in Peshawar reeds uit het land kan krijgen, en hiervoor 10.000 dollar ter beschikking had, is zeer opvallend (zie vragenlijst DVZ, vraag 33). Indien jullie op dat ogenblik werkelijk in het bezit waren van 10.000 dollar - wat naar Pakistaanse normen een bijzonder aanzienlijk bedrag is - is het niet geloofwaardig dat jullie geen andere optie zouden hebben gehad dan in een tent onder een brug te gaan slapen. De manier waarop u al deze feiten voorstelt is totaal niet plausibel.

U laat uitschijnen, mbt. uw familie die in Peshawar verbleef, dat u niet weet waar zij momenteel verblijven, aangezien zij niet tevreden waren met de levensomstandigheden in Peshawar. U zou in dit verband contact met het Rode Kruis in België maar kan hiervan geen enkel begin van bewijs neerleggen (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Rekening houdend met de hierboven vastgestelde incoherenties, onduidelijkheden en ongerijmdheden maakt u niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn waar uw familie zich thans bevindt.

Hoe dan ook, u heeft uw vrees voor vervolging in Peshawar, waarheen uw familie zou zijn gevlucht naar aanleiding van de gevechten tussen Taliban en het Pakistaanse leger in Bajaur, niet aannemelijk gemaakt. U zegt dat uw moeder vreesde voor u, omdat de plaatselijke bevolking stelde dat jullie Taliban waren, louter en alleen omdat jullie van Bajaur afkomstig waren (gehoorverslag CGVS p.5), en anderzijds omdat de politie naar jullie tent kwam. Hierbij moet worden opgemerkt dat er in Peshawar tienduizenden vluchtelingen zijn vanuit de "agencies", in de stad en in officiële vluchtelingenkampen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat de plaatselijke bevolking dergelijke opmerkingen maakte, is een onvoldoende reden om gewag te maken van vervolging in de geest van de genoemde Conventie.

Dat de politie naar jullie tent zou zijn gekomen om navraag te doen is evenmin onvoldoende alarmerend, aangezien de Pakistaanse autoriteiten zoveel mogelijk IDP's trachten te registreren en/of hen te bewegen naar een vluchtelingenkamp te gaan (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U brengt onvoldoende elementen aan die wijzen op een risico op vervolging ten aanzien van uw persoon door de Pakistaanse autoriteiten in Peshawar. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat de Pakistaanse politie op de hoogte is van het feit dat uw vader in gevangenschap is van de Taliban. Meer nog, uw oudste broer die eveneens gedwongen met de Taliban heeft meegewerkt, is niet op de vlucht geslagen. Dat uw oudere broer geen vrees had omdat hij iets aan zijn been heeft, doet weinig terzake als het gaat om de eventuele beschuldiging van samenwerking met terrorisme (gehoorverslag CGVS p.6). U geeft onvoldoende aan waarom de politie naar jullie tent is gekomen en u iets te vrezen zou hebben. De verwijten dat jullie Taliban en terroristen zijn, "omdat jullie afkomstig zijn van die regio's", komen hoofdzakelijk van de lokale bevolking en berusten op loutere veronderstellingen (gehoorverslag CGVS p.6). Dat ook de politie dergelijke uitspraken deed is niet uit te sluiten, maar het is onvoldoende overtuigend dat u - bovendien nog een kind - daarvoor dreigde te worden gearresteerd en/of vervolgd (gehoorverslag CGVS p.10).

Uit het bovenstaande blijkt dat uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig is. Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen.

Uit het bovenstaande is gebleken dat u onvoldoende zicht geeft op uw werkelijke situatie in Peshawar en het familiale netwerk waarover u daar nog mogelijks beschikt. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan, naar Peshawar of andere bestemming, is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, reisroute, woonplaats(en) of relaas te verifiëren.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht

*van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker *“roept een schending in van de materiële motiveringsplicht”*.

## 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

3.3. Verzoeker houdt vol problemen te hebben gekend met de Taliban in Bajaur. Hij stelt dat zijn oudere broer en vader verplicht werden voor hen te werken, zijn vader verdween na zijn verzet om ook verzoeker met de Taliban te laten meewerken en toen verzoeker zelf daarna de Taliban hielp om munitie, eten en water te vervoeren. Verzoeker blijft tot op heden in gebreke van deze activiteiten een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien kan de beoordeling van de commissaris-generaal *“Echter, er dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen over de algemene gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS p.4-5, p.10-11) in uw regio van herkomst, zoals de komst van de Taliban, de aanvallen van het leger, of het incident waarbij het huis van uw burens door een raket werd geraakt, opvallend coherenter, gedetailleerder en vooral meer doorleefd zijn, dan uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw vader en uzelf voor de Taliban, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde hulp ondermijnt (gehoorverslag CGVS p.7-9)”* bezwaarlijk worden afgedaan als *“een subjectieve beoordeling van het commissariaat-generaal”* nu het een vaststelling is die ook uit het gehoorverslag blijkt. De terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers opeenvolgende verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn, blijft staande: Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat Taliban zijn vader *“geforceerd”* hebben om verzoeker ook met hen te laten meewerken (gehoor CGVS p.7) en dat

nadat zijn vader verdwenen was, Taliban 's nachts naar verzoekers huis kwamen en hem vroegen om munitie te dragen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij dit niet had gedaan (zie gehoor CGVS p.7). Daarna stelt verzoeker dat ze regelmatig om de twee dagen kwamen, *"sinds ik jong was, eerst wilden ze hetzelfde doen als mijn broer en als hij probleem kreeg, namen ze vader en dan vroegen ze mij"* (zie gehoor CGVS p.7). Niet veel later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart verzoeker dan hij toch meehielp om munitie en eten en water e.d. te vervoeren (gehoor CGVS p.9). Het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij meehielp om munitie, eten en water te dragen en dus zijn laatste verklaring op het CGVS dienaangaande bijtreedt, doet geen afbreuk aan de afgelegde tegenstrijdige verklaringen op een punt dat ook voor een minderjarige manifest eenvoudig te beantwoorden is. Ook over het feit dat verzoeker in de ingevulde vragenlijst van het CGVS van 13 september 2011 stelde dat *"de Taliban me op een dag [zeiden] dat ik een zelfmoordaanslag moest plegen"*, maar daarvan geen gewag maakte tijdens het gehoor op het CGVS, houdt verzoeker het stilzwijgen in zijn verzoekschrift. Bijgevolg blijft ook deze vaststelling staande.

3.4. Waar verzoeker vooreerst stelt dat hij *"nooit gesproken heeft van een vluchtelingenkamp"* en *"dit moet een misverstand geweest zijn op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken"*, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker heeft expliciet het woord *"vluchtelingenkamp"* uitgesproken (vragenlijst CGVS 13 september 2011, vraag 5). De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een fotokopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

Verzoeker is evenmin ernstig waar hij aanhaalt dat hij vier à vijf dagen in Peshawar verbleven heeft en er pas na de grote overstroming van de zomer van 2010 is aangekomen. Verzoeker gaat er hier aan voorbij dat de vastgestelde onduidelijkheden en inconsistenties in zijn verklaringen aangaande wanneer hij zijn regio heeft verlaten, hoelang hij in Peshawar heeft verbleven en in welke omstandigheden grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van zijn verklaringen dienaangaande volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Verzoekers verduidelijking dat *"zijn familie de eigendomsakten betreffende de gronden aan de smokkelaar heeft gegeven en niet \$ 10.000 in cash geld"* is eveneens een *post factum* verklaring teneinde de onwaarschijnlijkheid te vergoelijken dat zijn familie onder een brug zou verblijven indien zij werkelijk in het bezit had geweest van \$ 10.000 (zie vragenlijst DVZ, vraag 33). Dit vormt geen deugdelijk verweer.

3.5. Tenslotte dient er op te worden gewezen dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een risico op vervolging ten aanzien van zijn persoon door de Pakistaanse autoriteiten in Peshawar omdat de bevolking dacht dat ze Taliban waren.

Zo geeft verzoeker onvoldoende aan waarom hij iets te vrezen zou hebben wanneer de politie naar hun tent zou zijn gekomen. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat de Pakistaanse autoriteiten zoveel mogelijk IDP's trachten te registreren en/of hen te bewegen naar een vluchtelingenkamp te gaan.

Verzoekers verweer dat hij *"omwille van al de gebeurtenissen reeds getraumatiseerd is"* en *"Bij het zien van de politie aan de tent, heeft verzoeker dit als zeer bedreigend ervaren"* is niet ernstig. Ook al zou geloof worden gehecht aan verzoekers verleden met de Taliban en ook al zou dit mogelijks bezwarende herinneringen en gedachten meebrengen *-quod non in casu-*, dan zou dit nog geen reden zijn voor verzoeker om aan te nemen dat hij tevens door de politie in Peshawar zou worden geïnterviewd. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen waarom hij als tiener dreigde te worden gearresteerd en/of vervolgd.

3.6. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij niet weet waar zijn familie momenteel verblijft nu zijn familie bemiddeld is en gronden heeft en aldus niet kan worden ingezien hoe hij met hen contact kan verliezen. Bovendien is verzoeker bijzonder ondernemend voor zijn leeftijd gezien hij zelfstandig naar België is gekomen en beweerdelijk gedurende vijf maanden reisde door Iran, Turkije, Griekenland, Italië en België, zodat niet aannemelijk is dat hij niet in dezelfde zin en met dezelfde doorzetting, zijn gezin of zijn familie kan vinden. Daargelaten de algehele ongeloofwaardigheid van

verzoekers relaas, maakt verzoeker het dan ook niet aannemelijk dat hij als minderjarige alleen zal komen te staan in Pakistan.

Verzoeker laat na enig document aan zijn verzoekschrift te voegen dat zijn bewering dat *“contact werd opgenomen met Tracing”* maar dat *“Tracing heeft gezegd dat het gebied veel te gevaarlijk is om er iemand naar te sturen. Men kan nu geen mensen gaan zoeken in deze zone”* kracht bij zet. Aan dergelijke blote bewering kan geen belang worden gehecht.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK